...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה

מרק קר כקרח

אוף, איזה חום! הראש כבד והמוח כמעט מבושל. למי יש כוח עכשיו לחשוב על אוכל ועל מתכונים? איך בכלל אפשר לאכול משהו בקיץ ההיסטרי הזה?

אבל אם נפסיק לגמרי לאכול, יגידו עלינו שאנחנו שובתים רעב ורוצים תוספות יוקר וכל מיני דברים כאלה — אז לא כדאי לרעוב ממש. הדבר היחידי שנראה לי הגיוני להכין ולהגיש ולאכול בימים האלה הם מרקים קרים. הנה העצה לשני מרקים קרים, שהם פתוח ידועים מהגספצ'ו והטארטור, אבל לא פחות טעימים ואפילו יותר קלים להכנה.

מרק תפוחי אדמה קר.

לתוך סיר עם 5־6 כוסות מים מכניסים 2 תפוחי־אדמה וחתוכים לקוביות. מביאים לרתיחה את כל העסק ומוסיפים כמה כפיות אבקת מרק־עוף. מבשלים על אש קטנה כ־10 דקות, או עד שתפוחי־האדמה רכים. מורידים מהאש, מוסיפים הרבה מאוד שמיר קצוץ ומקררים. כדאי לקרר לפחות כמה שעות במקרר. כשמוזגים לצלחות האישיות, מוסיפים לכל צלחת כפית גדושה של שמנת חמוצה ומערבבים.

מרק ביצים קר

זה מרק שעושים אותו כשממש אין שום דבר בבית. כי כשאין כלום עדיין לכל אחד יש שתי ביצים ומים מהברז.

מרתיחים 4־5 כוסות מים. כשהמים רותחים מוסיפים להם כמה כפיות של אבקת מרק־עוף. בצלוחית מערבבים 2 ביצים כמו לחביתה ומוזגים אותן לתוך המרק הרותח. לאט לאט ותך כדי בחישה. מבשלים עוד 2־3 דקות ומורידים מהאש. מוסיפים הרבה פטרוזיליה קצוצה ומקררים במקרר כמה שעות. בזמן ההגשה כל אחד סוחט לתוך הצלחת שלו מיץ מלימון טרי.

אל תתעצלו. קומו מכסא־הנוח שאתם שוכבים עליו כבר שבוע ותעשו משהו קר לארוחת־הצהריים. תאמינו לי, זה ממש טוב.

אבטיח נגד ארידור

תמיד אכלנו פירות במישפחה שלנו. תמיד איזה 2־3 קילו לשבוע. אבל מאז שהאדון אריזור יצא נגד אלברט פירות, בנימוק הגאוני שתשדיר השרות של אלברט פירות מגדיל את הצריכה של תושבי ישראל, אנחנו ממש משתוללים בעניין הפירות. קונים כל שבוע כמויות עצומות של פירות מכל הסוגים, אלה שאנחנו אוהבים ואפילו אלה שאנחנו לא כל־כך אוהבים. אנחנו אוכלים פירות. שותים פירות, מבשלים פירות, עושים ריבות — הכל! חבל שאי אפשר לעשות גם רהיטים ובגדים מפירות.

וכל זה מהכעס. הוא יגיד לי כמה פירות לקנות בכסף שאני הרווחתי? קודם הוא נכנס לי לכיס, אחר־כך הוא נכנס לי לפה, מעניין לאן עוד הוא רוצה להיכנס. איזה חוצפה!

כל היום אנחנו אוכלים פירות וממציאים איך לבזבז עוד כמה קילוגרמים כלי להתפוצץ. והנה פגשתי בעיתון צרפתי רעיון נפלא המתאים בדיוק לתוכניות שלי, ואפילו מתאים לעונה.

אם במיקרה יש לכם איזו ארוחה חגיגית בזמן הקרוב (אם אין לכם, תעשו כי זה מגביר את הצריכה) תקחו אבטיח גדול ויפה, תחצו אותו לשניים, ותתקעו בו הרבה פרחים לבנים, כמו בתמונה. אבטיח כזה במרכז השולחן הוא באמת חגיגי ומפאר את השולחן של עקרת־הבית.

אריזור חביבי, הפעם באמת הגזמת. דרך אגב, המישפחה שלי צורכת כל יום לחם קימל אחד. זה בסדר, או שכדאי להוריד כמה פרוסות?

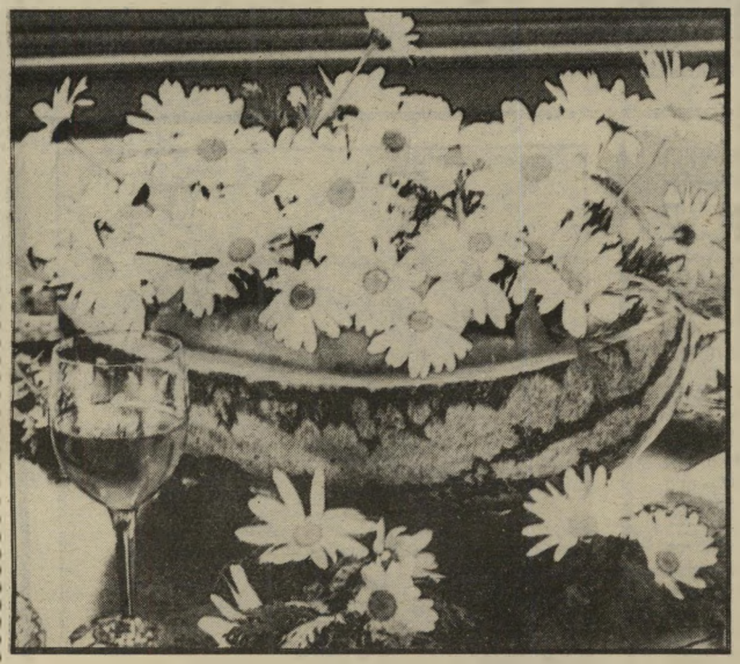

ילדים בעולם

כל העיתונים מלאים החודש בכתבות־ענק מצולמות בשלל צבעים, אודות הבעיה החשובה של האם לקחת את הילדים לטיול לחו"ל או לא לקחת. אתם מבינים שאני לא יכולה שלא להצטרף לעמיתיי יודעי־הדבר, וגם לא ניראה לי בסדר שרווקא להעולם הזה לא תהיה דעה בעניין.

אלא שאני, כידוע, לא נותנת עצות מהפחד של לקבל את האחריות עליהן, ולכן אני רק מספרת לכם סיפורים שקרו לי או לחברותי או לאנשים שהם חברים של הבני־דודים של השכנה של אסתר.

הסיפור הפעם הוא על חברתי חווה, שלפני שנים אחדות הגיע בנה יחידה לגיל החשוב 8. חווה החליטה שילד בן 8 ממש צריך לראות את העולם. צריך לראות מוסיאונים והצגות־תיאטרון וגני־חיות תוצרת חוץ, ובכלל — ילד בגילו צריך כבר לדעת שישראל זה לא העולם, אלא רק ההבלה שלו.

קודם כל היא לקחה כמה הלוואות ושברה כמה תוכניות־חיסכון, כדי לקנות זוג כרטיסים לניו־יורק לה ולבנה יחידה. הם קנו ספרים וקראו כל מה שאפשר על העיר הגדולה, שאלו אנשים מבני־דבר מה כדאי להראות לילדים והתעניינו אצל המורה מה הילדים ילמדו בשנה הבאה, כדי שאולי הטיול יוכל לעזור לו.

ערב אחד הם הגיעו לניו־יורק והשתכנו להם במלון טוב באמצע. כי הרי עם ילד אי־אפשר לגור במקום לא הגון. לפי שיעורי־הבית שהם עשו בארץ, היתה להם תוכנית מוכנה מראש: כל יום מוסיאון אחד, לטבע או לגיאוגרפיה או לאמנות, טיול אחד בתוך העיר, כמה חנויות מעניינות (במיוחד לילדים) ובערב תיאטרון או קולנוע או מופע תרבותי מסוג אחר.

לא אלאה אתכם בפרטים על שלושת השבועות שהם בילו שם. גם לא אומר כמה זה עלה לה, סידרת־החינוך נוסח אמריקה, רק אספר שכאשר הם חזרו הביתה, עייפים אך מאושרים, שאלה הסבתא את הילד של העולם הגדול: „נו, מותק, ומה היה הכי יפה?"

„הסרטים המצויירים בטלוויזיה," ענה לה.

„לא, אני מתכוונת למשהו לא בטלוויזיה, למשהו שאתה ואמא עשיתם."

„אה..." ענה הילד, „הכי כיף היה שפעם, כשאמא ישבה בחדר של המלון, תפשתי על החלון של החדר שמונה זבובים חיים. את שומעת סבתא, שמונה זבובים!"

סוף סיפור. אם אתם רוצים לקחת את הילדים שלכם לחו"ל, תיקחו. למה לאז יש מספיק זבובים לכולם.

שיחות סלון

אני מגיחה שלכולם יש לפעמים רצון כזה חזק להיות בר־אדם עשיר. יש כאלה שהרצון הזה תמידי ועקשני, ואז הם מקדישים את עצמם לעניין. עובדים קשה, מרמים קצת, קונים בזול ומוכרים ביוקר, ובדרך־כלל זה מצליח להם נהיים עשירים. אבל אצל האחרים הרצון הזה הוא חולף, והוא מופיע פתאום כששומעים שהסכום העומד להגרלה בטוטו או בלוטו או בפיס הוא משהו כמו 30 מיליון שקל, כמו שקרה בשבוע שעבר.

אז, בפעמים האלה אנחנו מתישבים (בעלי ואני) על הספה שלנו עם כוס קפה קר על קוביות קרח ועושים תוכניות של ה־30 מיליון האמורים. דרך אגב, זה בכלל לא קשור לעניין אם אנחנו ממלאים טוטו, לוטו או את אחיזו. בדרך־כלל אנחנו לא ממלאים כלום.

ככה ישבנו לנו אתמול על הספה, וכשהסכום המסויים נזרק לחלל החדר, הוחלט פה אחד, ללא שום ספקות, שאנחנו קונים אוטו יותר טוב מהעגלה שיש לנו. מה זה יותר טוב? פשוט אוטו חדש, מבית־חרושת. אנשים עם 30 מיליון יכולים להרשות לעצמם. לא? לרגע אפילו חשבנו לקנות מכונית שנייה, אבל שיכנענו האחד את השני ששתי מכוניות לאנשים הגרים במרכז תל־אביב זה טיפשי.

אחר־כך היתה הפסקה של חמש דקות בשכל אחד מאיתנו אומר לשני: נו... נו... אז מה עוד ניקנה? לי קשה לעמוד בלחצים ונשברתי. הבטחתי לו שאקנה לעצמי אולי איזה חמש שמלות והוא אמר שאני פשוט משוגעת, כי במילא הארון שלי מלא סמרטוטים. בעלי, כמובן, לא תרם שום דבר לשיחה החשובה הזאת, רק אמר איזה שלושים פעם: „מה לעשות שאני לא צריך כלום?" כדי להציל את הערב האבוד הצעתי שאולי נחליף דירה למשהו יותר גדול ומרווח מה־60 מ"ר שיש לנו. הוא הסתכל עלי בתמהון מוחלט ואמר: „אל תהיה מטומטמת. בחיים לא תשיגי דירה יותר נחמדה מזאת." אז נשארים כאן.

כשראינו שהזמן עובר ואנחנו לא מסוגלים להמציא כלום, חשבנו מה אנשים אחרים היו עושים ותיכף אמרנו בקול אחד: „אפשר להפסיק לעבוד?" אבל מייד נעשינו שנינו־עצובים ומדוכאים, כי למרות שלא נעים להודות, אנחנו דווקא אוהבים את העבודות שלנו.

אחר־כך עלה העניין של תוץ־לארץ, אלא שממילא התכוונו לנסוע קצת וכבר יש לנו כרטיסים. הוא אמר שאפשר הפעם פשוט לגור בבתי־מלון 10 כוכבים במקום אצל חברים, אבל אני לא יכולה לעשות דבר כזה לחברים שלנו. שלוקחים חופש כדי להיות איתנו ורוצים אותנו אצלם, וגם אנחנו בעצם מעדיפים לגור אצלם מאשר באיזה מלון־פאר. גם זה נפל.

אחר־כך נזכרנו, שני אגואיסטים שכמונו, שיש לנו גם ילדים ושאפשר לקנות להם המון דברים. למשל אפשר לקנות להם מישחק אלקטרוני שישי, כי חמישה כבר יש להם. לגדול גם נקנה מייד אופניים ולקטן נקנה מכונית עם שלט־רחוק, יותר מזה אי־אפשר לקנות כי זה לא חינוכי.

זהו, הלך הערב על שטויות, מתוך ה־30 מיליון הצלחנו בקושי לבזבז מיליון אחד. הנגי להודיע בזאת להנהלת מיפעל הפיס שהם יכולים להפסיק לחשוב עלינו. הכסף פשוט לא מגיע לנו. שיתנו את זה לאנשים שלא מרגישים עשירים כמונו.

דניאלה שמי